

Joseph Tholl, skal jeg henlede Opmærksomheden, da der her er fraveget fra Regelen i Indfødsretsloven af 1898 § 4 om, at Naturalisation af en Mand i Almindelighed omfatter Hustruen, idet Indfødsretten i dette Tilfælde ikke skal gælde Hustruen, fordi hun aldrig har haft Ophold her i Landet, og denne Afgørelse har Udvalget kunnet billige.

Udvalget har fundet Anledning til i Betænkningen at gøre opmærksom paa, at enkelte af de paa Lovforslaget opførte Personer ville blive værnepligtige, naar de erholde Indfødsret her i Landet, idet man gaar ud fra, at det af Administrationen vil blive paaset, at disse Personer opfyldte deres Forpligtelser i saa Henseende.

Til Udvalget er henvist et her i Tinget indbragt Andragende fra Stenhugger Jakob Herman Lindahl, der har faaet Afslag fra Indenrigsministeriet. Da der manglede Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, fandt Udvalget allerede af den Grund ikke at kunne indstille den paagældende til at erholde Indfødsret. Efter at Betænkningen er afgiven, er der imidlertid produceret Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, og Andragendet vil derfor paa ny blive taget under Overvejelse af Udvalget efter Samraad med Ministeren.

Under Behandlingen af Lovforslaget om Indfødsret i Fjor tillod jeg mig i Anledning af en af en tidligere Indenrigsminister under 9. November 1909 afgiven Resolution, hvorefter der ikke er noget til Hinder for, at Enker og andre Personer overføres fra Fattigvæsenet til Forsørgelse af Hjælpekassen, at henstille til den højtærede Minister, om der ikke maatte være Grund til at optage dette Spørgsmaal til fornyet Overvejelse, da Resolutionen ikke skønnes at være i Overensstemmelse med Hjælpekasseloven af 4. Maj 1907. Konseilspræsidenten, der var til Stede her i Tinget paa den højtærede Indenrigsministers Vegne, svarede hertil følgende, som jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse efter Landstingstidenden for 1910—11, Sp. 192: „Den ærede Ordfører henviste til et Cirkulære, der blev udstedt af den forrige Indenrigsminister, og som har ført til, at man i enkelte Kommuner tager Folk, der i et længere Tidsrum have siddet paa Fattigvæsenet, og fører dem ud af Fattigvæsenet over til Forsørgelse af Hjælpekassen. Jeg har den Opfattelse, at den Bevægelse, man her har set i de senere Aar, ikke er en Bevægelse af rent filantropiske Hensyn.

Jeg tror, at den bundet noget i, at de paagældende Kommuner have regnet ud, at naar de kunde gøre det Skridt uden videre at lukke Fattigvæsenets Døre op og lade vedkommende Personer tildele Understøttelse af Hjælpekassen, fik de et vist Beløb refunderet af Statskassen, for saa vidt de 250,000 Kr., som Lovgivningsmagten har stillet til Raadighed for Kommunerne, kunne slaa til i dette Øjemed. Men det er en noget farlig Bevægelse, forekommer det mig, og jeg er enig med den ærede Ordfører i at betragte dette Cirkulære som værende af den Art, at det er tvivlsomt, om det kan forenes med den bestaaende Lovgivning, og jeg finder den Henstilling ganske naturlig, der er gjort fra den ærede Ordførers Side, at Indenrigsministeren tager Spørgsmaalet op til nærmere Overvejelse. Det forekommer mig, at det havde været mere naturligt, om vedkommende Minister havde ventet til det nærliggende Tidspunkt, da Loven om Hjælpekasser skal revideres. Paa det Tidspunkt vilde det ogsaa for Ministeriet have været naturligt at foreslaa de Ændringer i Hjælpekasseloven, man maatte finde formaalstjenlige. At man uden en saadan Revision har udstedt et Cirkulære af den her omhandlede Art, finder jeg mærkeligt, og jeg vilde i den Tid, jeg var Indenrigsminister, ikke have udstedt et saadant Cirkulære. Jeg lover derfor, at Spørgsmaalet skal blive taget op til nærmere Overvejelse, og i hvert Tilfælde vil det formodentlig blive sat i Forbindelse med Spørgsmaalet om en Revision af Hjælpekasseloven, thi der maa være klare Bestemmelser i disse Forhold, ellers giver man Hjælpekasserne Opgaver, som det sikkert ikke har været Meningen at give dem“. — Jeg tror, det vil have ikke ringe Interesse at blive bekendt med Resultatet af den højtærede Ministers Overvejelse, idet der i enkelte Kommuner gøres en Brug af Resolutionen, der neppe er forenelig med den gældende Lovgivning om Fattigforsørgelse her i Landet. Hvorledes Resolutionen opfattes i visse Kredse, viser noksom en Udtalelse, der fremkom paa Hjælpekassedelegeretmødet i Fjor fra Indlederen af en af de Sager, der vare paa Dagsordenen. Vedkommende Indleder var fra Esbjerg, hvor der gives et meget betydeligt Tilskud af Kommunekassen til Hjælpekassen. Udtalelsen lød saaledes: „I Esbjerg og ca. 30 andre Byer have vi begyndt med at overflytte adskillige af de fattige fra det offentlige Fattigvæsen til Hjælpekasserne. Det er jo kun en Begyndelse, der er gjort,